

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Udrag fra Ritorneller [Hvor hans Manerer ere ridderlige!] (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Udvalgte digte", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 206.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-idm139875154269328/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Din Haarvæxts Knude bringer mig i Harme –
Alting vil jeg see lost og fra hverandre,
Som dine runde, melkehvide Arme.

Guds Viisdom see! Det oser ned med Spande,
Men alt som Himlen meer og meer sig skjuler,
Du lofter op, som til Erstatning, Hanne!

Hvad Under, mine Tanker er forfloine,
Og at min Pen gjør visse, gale Streger –
Forføerske, med dine skjælmske Øine –

»Lad ikke Sommerschawlet glide, Ven,
Fra Skuldren ned, jeg kunde bide den!«
Hvordan? Kan du da ikke lide den?

—————
Lægen.

Hans Blik er naglede til Loftets Planker,
Hans Haand til Ninas Arm, hvor Pulsen banker,
Men under Teppet finder du hans Tanker.

—————
Saamegen Fynd og Skarphed i Forstanden –
En saadan Masse Lov og Ret i Panden,
Men i en Seng saa dum som Fanden.

I alle Klubber gjør han Støi og Mudder,
Om Frihed fører han et evigt Sludder,
Og bærer altid Schawlet for en Ludder.

I Luften fire Sommerfugle tumle
Et omt Tagfat – men du, du staaer ved Muren
Nedslaaet, bitter, som den mørke Humle.

Om Livet kunde jeg med Haanden spænde,
Og meget kort var Dinas lette Kjole,
Men hendes Dyd, desværre, uden Ende.

Polakken drikker – det gjør ei vi Danske –
Champagne af sin Danserindes Stovle –
Men lad mig drikke Duften af din Handske.

Hvor yndigt dine Lokker ogsaa svæve,
Hvor ziirligt dine Skjorter end sig hæve,
Er du dog ikke andet, end en Tæve.

I Vreden reiste sig hans Hovedhaar som Taarne,
Hans Næse steg, hans Vom, hans Røst sig hæved –
Kun een Ting hang, som altid, paa den Hoivelbaarne.

Den gamle Degn var vederstyggelig,
Og Prækenen kun lidt opbyggelig,
Men ved din Side var jeg lykkelig.

—————
Vintermatten. Han.

Den rosenrode Viin i Kanden,
Paa Ruden lis, paa Arnen Gløder,
Og dig i Stuen – Ingen Anden!

—————
Som Leda læner du dig til Platanen,
Med Dammens lunkne Vand ved dine Fodder,
Og lokket af Din Skjønhed kommer Svanen –

Følg mig til hine graalige Cypresser!
I Skyggen vil vi, for en afdød Amor,
Mens Klokken ringer, læse Sjælemesser.